

Sygn. akt II Ka 114/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie

Przewodniczący: SSO Jerzy Pałka

Sędziowie: SSO Wiesław Oryl

SSO Marek Konrad (spr.)

Protokolant: Luiza Ustaszewska - Sęk

przy udziale Prokuratora: Ewy Budzińskiej

po rozpoznaniu w dniu: 21.05.2014r.

sprawy oskarżonego: **A. W. i inn.**

oskarżonych o popełnienie czynu z art. 13§1kk w zw. z art. 286§1kk i inn.

z powodu apelacji: oskarżonego M. S., obrońcy oskarżonego R. K. i obrońcy oskarżonego A. W.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 04.12.2013r. w sprawie IIK 1400/11

orzeka:

I. Uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych M. S., R. K. i A. W. i w tym zakresie zaskarżony wyrok przekazuje Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce do ponownego rozpoznania

Sygn. akt II Ka 114/14

UZASADNIENIE

A. M. został oskarżony o to, że w dniu 7 kwietnia 2011r w O., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., M. S., A. K. (1) i A. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na swoje nazwisko kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł przedłożył podrobione przez A. K. (1) i A. W. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o. o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500 zł brutto, dostarczone mu przez M. S., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika Banku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 7 kwietnia 2011r w O., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., A. K. (1), A. M. i A. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł dostarczył wraz z R. K. A. M. podrobione przez A. K. (1) i A. W. i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500 zł brutto, które A. M. przedłożył w (...) Oddział w O., lecz

zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika Banku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

A. K. (1) został oskarżony o to, że w dniu 7 kwietnia 2011r w O., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., M. S., A. M. i A. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł wypełnił zaświadczenie stwierdzające nieprawdę o zatrudnieniu A. M. w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500 zł brutto, wpisując w nim dane osobowe przekazane przez R. K. i podpisał się na tym zaświadczeniu nazwiskiem T. M., a następnie po przybiciu pieczęci na zaświadczeniu przez A. W. przekazał je za pośrednictwem M. S. A. M., a ten przedłożył je w (...) Oddział w O., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika Banku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

R. K. został oskarżony o to, że w dniu 7 kwietnia 2011r w O., działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., A. K. (1), A. M. i A. W., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł dostarczył wraz z M. S. A. M. podrobione przez A. K. (1) i A. W., stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500 zł brutto, które A. M. przedłożył w (...) Oddział w O., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika Banku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 297§1 kk i art. 286§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

A. W. został oskarżony o to, że w dniu 7 kwietnia 2011r w O., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K., M. S., A. M. i A. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) S.A. Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł na zaświadczeniu stwierdzającym nieprawdę o zatrudnieniu A. M. w podmiocie gospodarczym (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku montera mebli, z wynagrodzeniem 2500 zł brutto, po wpisaniu w nim przez A. K. (1) danych osobowych przekazanych przez R. K. i podpisaniu tego zaświadczenia nazwiskiem T. M., przystawił na zaświadczeniu pieczęci firmy (...), a następnie przekazał je dalej w celu przedłożenia przez A. M. w (...) S.A. Oddział w O., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia kredytu przez pracownika Banku, tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce oskarżonego A. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to przyjmując, iż czyn ten podlega kwalifikacji z art. 13§1 kk w związku z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go, a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§ 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt. 1 kk wykonanie tak orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Oskarżonego M. S. Sąd I instancji uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu i za to przyjmując, iż czyn ten podlega kwalifikacji z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go, a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§2 i §3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Oskarżonego A. K. (1) Sąd I instancji uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w akcie oskarżenia i za to przyjmując, iż czyn ten podlega kwalifikacji z art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go, a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego. Oskarżonego R. K. Sąd uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w akcie oskarżenia i za to przyjmując, iż czyn ten podlega kwalifikacji z art. 13§1 kk w związku z art. 286§1 kk

i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go, a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Ostatniego z oskarżonych A. W. Sąd I instancji uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 13§1 kk w zw. z art. 286§1 kk i art. 297§1 kk w zw. z art. 11§2 kk skazał go, a na podstawie art. 14§1 kk w zw. z art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk i art. 33§2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. W. kary pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 5 lat.

W końcowej części wyroku Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym od oskarżonego A. M. kwotę w wysokości 725 złotych (580 złotych opłaty sądowej), od oskarżonego M. S. kwotę w wysokości 1045 złotych (900 złotych opłaty sądowej), od oskarżonego A. K. (1) kwotę w wysokości 725 złotych (580 złotych opłaty sądowej), od oskarżonego R. K. kwotę w wysokości 1245 złotych (1100 złotych opłaty sądowej), od oskarżonego A. W. kwotę w wysokości 1345 złotych (1200 złotych opłaty sądowej).

Wskazany powyżej wyrok apelacjami zaskarżyli: obrońca oskarżonego R. K., obrońca oskarżonego A. W. oraz osobiście oskarżony M. S..

Pierwszy z apelujących zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego R. K. na jego korzyść. Orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść przez ustalenie, że oskarżony wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi oskarżonymi brał udział w usiłowaniu doprowadzenia (...) S.A. w o/O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000 zł w ten sposób, że w celu uzyskania na nazwisko A. M. kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł dostarczył wraz z M. S. A. M. podrobione przez A. K. (1) i A. W. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu A. M. w podmiocie gospodarczym pod nazwą (...) Sp. z o.o. jako monter mebli z zarobkiem 2500 zł miesięcznie,
2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku przez dokonanie niepełnej i sprzecznej z dowodami w sprawie oceny materiału dowodowego,
3. obrazę prawa materialnego przez błędne jego zastosowanie, a zwłaszcza art. 13§1 kk w sytuacji, gdy zachowanie się oskarżonego R. K. zakończyło się w fazie niekaralnego przygotowania z art. 16 kk.

W konkluzji apelacji skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego A. W. zaskarżył powyższy wyrok na korzyść swojego mocodawcy, w części jego dotyczącej. Orzeczeniu temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk przez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego dowodu z dokumentu – zaświadczenia wydanego w dniu 22 lutego 2012r przez Szkołę Wyższą (...) w W., potwierdzającego fakt, że w dniu usiłowania popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu A. W., tj. 7 kwietnia 2011r uczęszczał on na zajęcia w W. oferowane dla studentów pierwszego roku, co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do udziału oskarżonego w zarzucanym mu przestępstwie,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 kpk przez nie dokonanie pełnej oceny materiału dowodowego z zeznań świadka W. J. /k. 800-801v./, polegające na pominięciu fragmentów /okoliczności/ zeznań w/w świadka, dotyczących spotkania z oskarżonym A. W. w dniu 7 kwietnia 2011r w W. w celu podpisania niezbędnych dokumentów dotyczących zmiany statutu spółki, co mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego,

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego A. K. (2), co mogło mieć wpływ na treść wyroku przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonego,

4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 424§1 i §2 kpk, polegającą na nieprawidłowym sporządzeniu uzasadnienia wyroku poprzez ogólnikowe potraktowanie w uzasadnieniu materiału dowodowego zebranego w niniejszym postępowaniu, brakiem wskazania jakie fakty Sąd uznał za nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, sporządzeniu wyroku w sposób pobieżny, ponadto brak wskazania i odniesienia się do wszystkich okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, które dla rozstrzygnięcia nie miały znaczenia, co doprowadziło do braku precyzyjnego wyjaśnienia, w jaki sposób Sąd doszedł do wniosków sformułowanych w uzasadnieniu wyroku w stosunku do A. W., co sprawia, że uzasadnienie wyroku w niniejszej sprawie jest nieprzejrzyste, niezrozumiałe, niekonsekwentne i nie spełnienia dyrektyw wymaganych przy sporządzaniu wyroku, a w konsekwencji nie pozwala na dokładną kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia przez Sąd Odwoławczy,

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegających na błędnym uznaniu, iż oskarżony A. W. „jako jedyna osoba miał nieograniczony dostęp do pieczętki firmy (...)” (s. 4 uzasadnienia) w sytuacji gdy z zeznań świadków: J. P. /k. 11 v., k.801/, B. S. /k. 74v., k. 730/ oraz materiału fotograficznego przedstawiającego wnętrze salonu meblowego jednoznacznie wynika, że dostęp do pieczętki firmowej miała nieograniczona liczba osób, co w konsekwencji mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

6. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegających na błędnym uznaniu, iż oskarżony skorzystał z pieczętki koloru „czarnego należącej do matki”, która to została użyta do podstemplowania zaświadczenia o dochodach w sytuacji gdy, zgodnie z zeznaniami świadka J. P. /k. 11 v., k.801/ oraz B. S. /k. 74v., k. 730/, pieczętka jaką dysponowała matka oskarżonego była koloru niebieskiego, do której dostęp był ograniczony, zaś pieczętka koloru czarnego była ogólnodostępna, co w konsekwencji mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dokonaniu przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegających na błędnym uznaniu, iż matka oskarżonego G. W. w dniu popełnienia przez oskarżonego A. W., tj. 7 kwietnia 2011r „była właścicielką/ współwłaścicielką firmy (...) sp. z o.o.” w sytuacji gdy ze znajdującego się w aktach sprawy wydruku KRS, jednoznacznie wynika, że jedynym właścicielem spółki (...) Sp. z o.o. od dnia 3 listopada 2009r jest Z. K., co w konsekwencji mogło mieć wpływ na treść wyroku w zakresie przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu przestępstwa,

8. rażącej niewspółmierności kary - polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawstąpieniem jej wykonania w zbyt wysokim wymiarze okresu próby bo aż okresu 5 lat, podczas gdy brak jest okoliczności popełnienia przestępstwa, które w sposób szczególny nakazywałyby orzeczenie okresu próby w maksymalnym jego wymiarze. Ponadto orzeczona kara grzywny w wymiarze 150 stawek po 30 zł każda jest rażąco wysoka.

Stawiając powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego A. W. i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce. W przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków skarżący wniósł o łączny wymiar kary.

Ostatni ze skarżących, apelacją wniesioną osobiście, zaskarżył przedmiotowy wyrok Sądu I instancji w całości na swoją korzyść. Wskazał, iż nie zgadza się oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, w zakresie w

jakim ustalono, że dopuścił się on zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu. W związku z tym, M. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje są o tyle zasadne, że doprowadziły do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy w części dotyczącej oskarżonych R. K., A. W. i M. S. do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Regułą jest, że Sąd odwoławczy ma obowiązek rozpatrzenia wszystkich zarzutów i wynikających z nich wniosków wskazanych w apelacji. Obowiązek ten wynika z art. 433§2 kpk. Odstępstwo od tej zasady przewiduje art. 436 kpk. Przepis ten daje sądowi odwoławczemu możliwość ograniczenia rozpoznania środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli jest to wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów zamieszczonych w środku odwoławczym z racji stwierdzonych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe. Powołany wyżej art. 436 kpk ma zastosowanie nie tylko do uchybień (zarzutów) podniesionych w jednym środku odwoławczym, ale także w sytuacji, gdy wniesiono więcej środków odwoławczych w stosunku do tego samego przedmiotu zaskarżenia lub w stosunku do więcej niż jednego oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego istnieją w niniejszej sprawie podstawy do skorzystania z możliwości ograniczenia rozpoznania wniesionych przez strony apelacji tylko do części wskazanych w nich uchybień, gdyż rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia. Chodzi tutaj przede wszystkim o zarzuty skarżących związane z obrazą przez Sąd I instancji przepisu art. 424 kpk, która miała wpływ na treść wyroku.

Wskazać należy, iż w rzeczonej sprawie zarzut niewłaściwego sporządzenia pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia jest zasadny. Sąd I instancji dopuścił się obrazy art. 424§1 kpk poprzez pobieżne i nie uwzględniające całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej rozważenie materiału dowodowego. W sposób lakoniczny odniósł się do wyjaśnień składanych przez oskarżonych oraz pominął w zasadzie analizę pozostałych osobowych i nieosobowych źródeł dowodowych. Poważne uchybienia występują również na gruncie wyjaśnienia podstaw prawnych wyroku. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia nie pozwala prześledzić procesu logicznego, który doprowadził Sąd merytoryczny do przyjęcia kwalifikacji prawnej inkryminowanych czynów. Rozważania Sądu w tym zakresie zajmują niewielki fragment uzasadnienia obejmujący kilka zdań co do wszystkich oskarżonych.

Powyższe wady nie tylko utrudniają kontrolę zaskarżonego wyroku, ale też uniemożliwiają dokonanie jakichkolwiek własnych rozważań. W takim przypadku Sąd II instancji orzekałby bowiem jako organ merytoryczny, to zaś nieuchronnie prowadziłyby do naruszenia prawa stron do odwołania się i dwuinstancyjnego postępowania, które zagwarantowano w Konstytucji RP.

Z uwagi na omówione dotychczas uchybienia Sądu a quo w zakresie prawa procesowego, przedwczesne jest ustosunkowanie się do pozostałych zarzutów. Dlatego też przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ ten powinien ponownie przeanalizować materiał dowodowy i poczynić szczegółowe rozważania czyniące zadość standardom procedowania wynikającym z art. 7 kpk i art. 424 kpk, tak w zakresie oceny materiału dowodowego, jak i przyjętej kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonym. Subsumpcja stanu faktycznego dokonana przez Sąd I instancji winna zostać zwieńczona dokładnym opisem znamion czynów przypisanych oskarżonym.

Z tych względów Sąd Odwoławczy na mocy art. 437§1 i 2 kpk orzekł, jak w sentencji wyroku.